

Eno pergalė

Jis lėkė beprotišku greičiu per Afrikos dykumą ir jautė, tiksliau net žinojo, kad jį skiria nuo kitų valandų valandos, o nuo atsilikėlių paskutiniųjų gal net ir paros. Eno en UMBER, arba tiesiog Eno kaip jį vadino draugai ir priešai, žinojo kad jis ir vėl bus pirmasis Afrikos ralyje, kaip buvo pernai, užpernai ir jau septynis metus iš eilės. Kaip Eno jį pažino ir žavėjosi visas pasaulis. Tai jis vienintelis nė karto nepralošė šio beprotiško trijų savaitėlių maratono ir žmogaus galimybių išbandymo per smėlynus, uolas, dykumas ir alinantį karštį. Tai tūkstančiai kilometrų, valandos vienatvės ir tuščias horizontas prieš akis. Eno patiko žinoti kad jis pirmasis važiuoja per šią žemę motociklu, o vis kiti tik bus antri kurie savo ratais palies jo paliktas dulkes. Gera buvo būti vieninteliui ir būti priekyje visų.

Jis nejautė nei nuovargio nei troškulio. Su savo motociklu Eno jautėsi kaip tikras praeito šimtmečio pradžios lakūnas pirmą kartą užkariaujantis Atlantą ir jau matantis jam mojančią laisvės statulą. Eno jautė kad jis ne važiuoja, o skrenda virš Afrikos: viskas apačioje buvo maža ir nereikšminga, o Didysis Kupranugarių kalnas buvo mažutis ir nykus prieš horizontą kurį jis tuoj, tuoj užkariaus. Jis buvo didvyris, jis buvo nugalėtojas, jis buvo šaunuolis, jis buvo Romain Gary, kurio uoste jau laukia minios žmonių ir moterys kurios tik ir svajoja būti su juo. Tai jis pirmasis ir vienintelis kuris...

...dulkės...dulkės...labai daug dulkių ir karštis, bei prakaitas...jokio skausmo tik deganti tamsa akyse...Eno atmerkė akis, bet negalėjo nieko įžvelgti nes saulė negailestingai spigino į akis. Staiga jis prieš save išvydo veidą, tiksliau akis - skvarbias akis, žvelgiančias per siaurą apmūturiuotoje galvoje paliktą plyšelį. Beduino mėlynas apdaras, tamsi oda ir juodos akys stingdė kraują. Eno pajuto kad jis negali pajudėti, net mirksėti – tik žvelgė į juodas akis raukšlėtame veide. Beduinas tylėdamas priklaupė ant vieno kelio ranka remdamasis į savo lazda, atsargiai nuėmė jam šalną ir padėjo prie kojų. Tada pasilenkė prie Eno galvos ir papūtė jam į ausį, dešine ranka užmerkdamas akis.

Eno iškart atsimerkė kai nebejuto beduino rankų vėsos. Tačiau aplink nieko nebuvo – tik vienišas sudžiūvęs krūmas sulaužytom šakom ir šalia ant šono parvirtęs jo motociklas. Jis jautėsi lyg pabudęs iš miego. Pašoko ant kojų ir puolė ant motociklo – juk jo laukė horizontas, pergalė ir minios šlovinimas. Su mocu buvo viskas gerai, nes jis užsivedė iš pirmo karto. Eno suprato, kad tas kritimas nuo moco nieko nepakeitė siekiant nugalėti ralyje ir kad jam kaip visą laiką tikrai pasisėkė - mocas nesulūžo ir visi kaulai vietoje. Sugaištos kelios minutės juk nieko nekeičia ir tereikia lėkti toliau per bekelelį link eilinės pergalės...bet Eno akyse vis stovėjo vienišas savanos beduinas ir jo juodos gilios akys, o galvoje sukosi beduino mintys...

Eno sustabdė savo motociklą, atrėmė ant kojelės ir nusiėmęs šalną ir atsisėdo ant žemės. Nužvelgė savo dulkinus batus ir parimo ant rankos. Taip jis sėdėjo nejudėdamas valandų valandas. Nepastebėjo kaip temstant pro jį, kaip pro sustingusią skulptūrą pralėkė pirmasis motociklas, o po to dar vienas, kitas ir jų vis daugėjo. Eno iš susimąstymo nepabudino ir besileidžiančio sraigtasparnio garsas, nei ištįsęs iš nuostabos operatoriaus veidas su kamera ant peties. Eno negirdėjo susirūpinusio daktaro klausimų. Eno net nepajuto kaip buvo pargabentas į anksčiau svajotąjį Zouerate'ą, galinį ralio miestą. Jis vėl aplenkė visus, tik šį kartą jo nelaukė minios. Vien reporterių blykstės sekė kaip jį nešė ant neštuvų su atmerktomis akimis. Viso to Eno nematė, nors nė sekunde nebuvo užsimerkęs ar praradęs sąmonę. Jis neiko aplink nematė nematė, nes jis tik regėjo juodas beduino akis ir mintis...mintis kurios sakė pajusk ką reiškia nugalėti pralaimėjus, pajusk ką reiškia būt antram, kai trokšti būti pirmas, pajusk pergalę, kai leidi laimėt kitam...

Daugiau Eno niekada nedalyvavo Afrikos ralyje. Niekas nesugebėjo laimėti šio ralio tiek kartų kiek tai padarė jis...bet dabar tai jam neberūpėjo... kaip jam nerūpėjo kad vienišas beduinas bekrastėj negyvenamoj Mauritanijos dykumoj negalėjo mokėti anglų kalbos...jam nerūpėjo ir iš kur jis atsirado ir kaip jam pavyko išgirsti beduino mintis, kurių niekas garsiai neištarė...jam tai nerūpėjo, nes ne tai jam dabar buvo svarbu...